

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrletno 65 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroske ulice št. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Nekaj iz Srbije.

Odkar je srbski knez Milan posadil kraljevo krono na svojo glavo, ni še dolgo in vendar je že postalo jasno, da to ni bila sreča ne za-nj, ne za njegovo državico. Ljudje so se prevzeli ter si v svoji domišljiji zidajo gradove v oblake in ker se ne morejo v le-te gradove preseliti, so nevoljni ter jim ni nič več po volji, kar se izgodi pri njih, v njih državici. Kralj Milan, kedaj srečen knez, moral je položiti svojo kraljevo krono v roke treh »vladarjev«, naj jo déjo ob svojem času njegovemu sinu Aleksandru na glavo. Le-ti vladarji so bili torej za »jerobe« kralju Aleksandru, dokler bi ne dobil svojih let. To bi bilo dne 14. avgusta 1894. Tedaj bi Aleksander štel 18 let, torej dovolj, da vzame kraljevo žezlo v svoje roke.

Ali to se je zgodilo prej, zadnji četrtek. Milan je kakor vedó naši bralci, človek »lahkega življenja« in torej liberalce v govorjenji in v dejanji svojem. Zato je tudi liberalcem, ko je iz Srbije odhajal, položil srečo svojega sina in tako tudi srečo cele državice v roke. Ljudstvo pa ondi ni in ne mara za liberalce in tako tudi zastopniki ljudstva niso bili za liberalne vladarje. Vsled tega so bile vedno napete strune in vladarji pa skupščina, državni zbor, niso se nič kaj lepo gledali. Nazadnje pa je eden »vladar« umrl in ostala sta še samo dva, liberalca od nog do glave. Ona sta sklenila torej odpreti na stežaje vrata liberalcem v skupščino in ker se to ni dalo iz lepa, rabila sta silo, ali z njo nista opravila veliko, kajti v skupščini še ni bila večina za liberalce in vendar sta jo hotela, če ne gre drugače, še z večjo silo.

V tem jima je izpodletelo. V četrtek sta bila vladarja Ristić in Belimarković ter nju liberalni ministri pri kralju na večerji, kar ustane mladi kralj in reče: »Gospoda, Vi niste izpolnili, kar je moj oče upal od Vas ter ste spravili celo mojo državo v nevarnost. Zato prevzamem

sedaj jaz vlado in se zanašam na pripomoč rodoljubov. Ristić je planil k višku ter vskliknil: Milost, to je nevarna stopinja! Belimarković pa je ugovarjal ter prijel za sabljo, ali adjutant kraljev je pomeril revolver na-nj, češ: Nazaj, gospod! V istem hipu pa vstopi v sobo general Milovanović in več častnikov ter živahno pozdravi kralja! Na to pusti kralj vladarja in ministre pod stražo ter se poda v vojašnice ter vsprejme ondi prisego od vojakov.

Med tem pa zbere dr. Dokić, vzgojitelj kralja, novo ministerstvo in natisne se kraljev razglas do ljudstva. Novica se raznese po bliskovo na vse kraje in že se vidi v glavnem in potem po drugih mestih veselje nad srčnim dejanjem kralja Aleksandra; nemira ni nikjer. Kako je vse to prišlo in tako naglo? Za gotovo ne more nihče znati vsega, ali najbližje resnici bode, če rečemo, da je dr. Dokić se dogovoril z Milanom in je potem z veljaki svoje stranke vse pripravil ter je tako le še čakal, da pride ugodno trenotje.

Sedaj je že vse v redu in se sploh sodi, da je bilo prvo dejanje mladega kralja srečno in za-nj skrajna potreba. Skupščina je razpuščena in se za-njo izvršijo nove volitve do dne 16. maja, dne 1. junija pa se snide skupščina v posvetovanje: tedaj ji bode pač drugačnje lice, kakor je bilo zadnje!

Deželni zbor.

V seji dne 11. aprila se v dež. zboru v Gradci ni storilo druga, kakor da so odkazali razne predloge posameznim odsekom. V seji dne 13. aprila je vprašal poslanec Posch, kaj je z zapuščino K. Fax? Ona je sporočila 84.899 gold. za sirote pri usmiljenih sestrah v Brucku in dostavila, da se mora denar jim izročiti vsaj do konca leta in sedaj že teče deseto leto, pa še usmiljene sestre nimajo vinarja v rokah. Ces. namestnik je odgovoril, da ne zna o tej zapuščini. — Poslanec Jerman predlaga, naj dež. odbor izdela novo postavlo gledé na

cerkvene stavbe in stroške za-nje. — Posl. Kaltenegger želi spremembe pri cestni postavi in posl. Morre novo postavo za kolesarje ali bicikliste. — Posl. dr. Heilsberg razloži, zakaj je zoper novo ceno pri južni železnici in posl. dr. Link, zakaj ne kaže nalagati davka na prevoznino. Ta davek bil bi nepravičen ter bi državi ne prinesel veliko. — V seji dne 14. aprila so bile rešene prošnje nekaterih občin in posl. Jerman je predlagal, naj se sklene posebna postava glede na zapuščine na srednje velikih kmetijah. Prav, ali saj še ni tacih, vsaj ne po štaj. postavah!

Cerkvene zadeve.

Škofovska slavnost sv. Očeta Leona XIII.

(Konec.)

Veselo je čitati po časopisih, kako se povsod vrši velika slavnost, po raznih krajih sveta, koder se označja mesijansko kraljestvo, povsod, kjer narode greje blesteče sonce sv. križa.

Kako pa želijo sv. Oče sami, da se slavi jubilej? To izrazijo v lanski okrožnici o rožnem vencu: »Od svojih sinov, katere vidimo tako vnete za Nas, ne pričakujemo tako častitanja in povzdigovanja, kakor pa zahvalo in pobožno molitev k Bogu. Naše največje veselje bo, če nam izprosijo, da bo vse, kar se imamo moči in življenja, veljave in vpliva, da bo vse v prid cerkvi, posebno v zjedinenje in spravo onih, ki še tičijo v zmoti in sovraštvu, katere že dolgo vabi naš glas. O da bi pri Naši veseli slovesnosti Naši ljubljene sinovi zajemali darove pravičnosti, mira, blagostanja, posvečenja in vseh drugih dobrot! To izprosimo od Boga, spominjajoč za njegovih besed: »Poslušajte me, vi otroci Božji! in obrođajte sad, kakor roža, ob potokih zasažena. Kakor Libanon dajajte prijeten duh! Cvetite, kakor lilija in duhtite in lepo zelenite, in pojte hvalno pesem in slavite Gospoda v njegovih delih. Poveljujte Njegovo ime, in hvalite ga z glasom svojih ust in s pesmimi in s citrami — z vsem srcem in z ustmi hvalite in častite ime Gospodovo.« (Sirah 59).

To so želje sv. Očeta; kaj pa storijo katoličani?

Če pridni otroci vedó, da so oče v stiski in revščini, bo njih glavna skrb, da njim samim po svoji moči pomagajo, spominjajoč se, kaj so oče v boljnih dneh storili za nje; pa jim tudi pripravijo pomočkov, da oskrbijo še svoje mlajše nesamostojne otroke, njihove brate in sestre. Sv. Oče ne dobivajo od države čisto nič; zato je dolžnost katoličanov, da jim pritečejo na pomoč z obilnim »Petrovim novčičem«. Ljubi Slovenci! poslušajte glas višjega pastirja, mil. knezoškofa, ki so vas povabili, da radodarno darujete za sv. Očeta; prevzvišeni knezoškof bodo nabrali dar v Rimu sami izročili sv. Očetu, kateri vam ga po molitvi in neštevilnih drugih dobrotah povračujejo s tisočermi obrestmi.

Pridni otroci pa ne podpirajo samo očeta, ampak jim še nekaj izvanrednega daruje, če le more; to očeta prav veseli. To so rimskemu papežu že o njihovi zlati meši storili. Težki vozovi so dovažali v Rim od vseh strani bogatega blaga in ladije so se veselo zibale proti laškim obalom, da tam izložijo predrage darove, katere so od vseh vetrov dobri otroci poslali svojemu sv. Očetu. Letos bo ravno tako.

Otroci, ki očeta resnično ljubijo, pridejo, če le mogoče, od blizu in daleč domov, da njihov praznik z njimi skupaj obhajajo pod domačo streho in jim tam osebno častitajo ter sprejmejo blagoslov z njihovih rok.

Zato hitijo romarji v Rim in Leon XIII. lahko govorijo: »Vzdigni Jeruzalem (Rim) okrog svoje oči in poglej, vsi se zbirajo ter k tebi prihajajo; tvoji sinovi bodo od daleč prišli in tvoje hčerke bodo od strani vstajale.« (Iz. 60). Leta 1888 so tudi slovenski sinovi in slovenske hčerke lihteli v Rim. In letos? »Kdo so ti, ki letijo, kakor golobje k svojim lnam?« To so rimski romarji, veliko tisoč iz vseh krajev sveta, celo iz Amerike. Sv. Pavel je tudi šel papeža gledat; sv. pismo pravi, da je ta apostel šel nalašč v Jeruzalem, da bi videl sv. Petra, ki je bil prvi papež. Slovence tudi mika v Rim, kamor jih je zapeljal poseben vlak, dne 10. aprila iz Maribora; (voznja sem in tja v 3. razredu 25 gld., kadar se vračajo nazaj, lahko obiščejo Loreto, kjer je videti Marijina hišica iz Nacareta).

Otroci pa, ki ne morejo vstreči silni želji svoji, in iti k očetu, izražajo čutila svoje otroške ljubezen in vdanosti po pismih ali po srečnejših bratih — to so udanostne izjave katoliških društev in občin, katere zberejo v eno knjigo za vsako cerkveno pokrajino in jih položijo pred sv. Očeta.

Nekaj pa je vsakemu mogoče, če tudi nič nima svojega: moli vsak lahko in Boga hvali; to bo po volji sv. Očeta: »Krščansko ljudstvo, ki rado kleči okoli Marijinih oltarjev, prosimo, da moli za preganjano cerkev in za Nas, ki jo vodimo, da-si smo že stari, od truda onemogli, od največjih težav stiskani, človeške pomoči oropani«. Marsikatera ponižna molitev stare babičke v gorski hišici bo pred Bogom več vredna, kakor zlatnina marsikaterega darovalca gosposkega stana. »Resnično vam povem, ta uboga vdova je več dala, kakor vsi drugi.« (Luk. 21, 3).

Jubilej bo trajal celo leto. V Rimu se je začel že decembra s tridnevno pobožnostjo. Na sv. Treh Kraljev so sprejeli sv. Oče otroke katoliških družin z Rima, kateri so prinesli namestniku Kristusovemu dar nedolžnosti. Ta lepa slovesnost je bila zelo ganljiva: blizu 700 otrok je prišlo po vrsti k sv. Očetu in vsako je izreklo kratko častitko; sv. Oče so bili veselja ganjeni, enega otroka so vzeli na roke in jim je še enkrat pogumno povedalo svojo pesem; vsakega so nagovorili in mu dali svetinjšico; slednjič so vse blagoslovili. Kdo se tu ne spomni evangelijskega prizora: Pustite male k meni? — Kakor o priliki zlate meše, bodo sv. Oče tudi letos več služabnikov Božjih proglasili za svetnike; in kakor Pij IX. bodo povabili razkolnike v sv. cerkev.

Sedaj se povsod prirejajo velike slavnosti, slovesni shodi, »Leonovi večeri«, skupna obhajila kat. društev, na tisoč prižnicah hvali se ime Leonovo; polagajo se ustanove za cerkvene in dobrotelne namene; zida se veliko novih cerkev, zlasti cerkev sv. Joahima v Rimu ob doneskiz iz celega sveta. Koliko, sv. meš in koliko molitev za sv. Očeta se te dni Bogu daruje, za to ve le Bog sam.

Tako se iz svetih nagibov proslavlja papežev jubilej. Sveti bodo tudi nasledki, ki se jih nadejamo iz te slavnosti. Složno se katoliki vesoljnega sveta shajajo na skali sv. Petra in v novem blišči se sveti znamenje cerkve Kristusove. Zato se smemo radovali s sv. Očetom, dasiravno so oropani prostosti in posestva; to je apostolsko mišljenje, da se sredi trpljenja veselimo zaradi Kristusa. V verigah je pisal sv. Pavel Filipčanom: »Veselite se v Gospodu, bratje moji, še enkrat rečem, veselite se«. Še hvalil se je z nadlogo in »pri vsej nadlogi je bil poln tolažbe in imel preobilno veselja«. Kakor sv. Pavel, gledajo Leo XIII. in vsak dobri kristjan »na začetnika in dokončalca vere, na Jezusa, kateri je za sebi predpostavljeno veselje križ pretrpel, in ni maral za zasramovanje in sedi (sedaj) na desnici sedeža Božjega«. (Hebr. 12, 2). Trpljenje se ve, da boli in peče,